

NORGES HØYESTERETT

Den 2. april 2009 avsa Høyesterett dom i

HR-2009-00747-A, (sak nr. 2008/1833), sivil sak, anke over dom,

Nordkraft AS

(advokat Morten Fjermeros)

mot

Staten v/Sentralskattekontoret for
storbedrifter

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Espen Bjerkvoll)

STEMMEGIVNING :

- (1) Dommer **Stabel:** Saken gjelder ligningen for Nordkraft AS for årene 2002, 2003 og 2004. Det sentrale spørsmålet er hvem som for disse årene skal anses som skattemessig eier av andel av uttaksrett i Kobbelv kraftverk.
- (2) Statkraft er konsesjonær, eier og hjemmelshaver til Kobbelv kraftverk. Nordland fylkeskommune har en evigvarende rett til 35 prosent av disponibel kraft fra kraftverket, mot å dekke en forholdsmessig andel av utbyggings- og driftskostnadene. Fylkeskommunen har overført forvaltningen og administrasjonen av disse rettighetene til AS Nordlandskraft. I 1987 overførte Nordlandskraft 50 prosent av disponibel medeiendomskraft fra Kobbelv til Nordkraft AS. Nordkraft disponerte dermed 17,5 prosent av kraften fra Kobbelv kraftverk.
- (3) Nordland fylkeskommune, Nordlandskraft og Nordkraft inngikk 18. august 1998 avtale med det britiske selskapet Eastern Group plc. Avtalen gjaldt rett til uttak av 89 prosent (senere endret til 87 prosent) av Nordkrafts andel av kraften fra Kobbelv kraftverk. Avtalen skulle gjelde i 55 år fra 1. januar 1999, mot et engangsvederlag på noe under 285 millioner kroner. Nordkraft krevde i 2002 heving av avtalen som følge av

økonomiske problemer hos Eastern. Partene inngikk 20. november 2002 avtale om opphør. Avtalen innebar at Nordkraft fikk tilbake uttaksrettighetene, at Eastern ble fritatt for videre forpliktelser, og at Nordkraft betalte et termineringsvederlag på vel 293 millioner kroner til Eastern.

- (4) Nordkraft var før overdragelsen skattemessig eier av andelen og ble, i samsvar med kraftskattereformen som ble iverksatt 1. januar 1997, regnskapsliknet etter bruttometoden. Ved den ordinære ligning for årene 1999-2002 ble selskapet med grunnlag i selvangivelsen fortsatt beskattet for andelen. 1/55 av det avtalte engangsvederlaget ble inntektsført, og selskapet beregnet grunnrenteinntekt og betalte naturressursskatt og eiendomsskatt. Etter opphørsavtalen aktiverte Nordkraft differansen mellom termineringssummen og gjenstående ikke inntektsført del av det opprinnelige vederlaget, et beløp på vel 30 millioner kroner. Beløpet ble krevet avskrevet lineært over 50 år. For 2003 ble selskapet lignet i samsvar med dette.
- (5) Etter bokettersyn i 2004 varslet Sentralskattekontoret for storbedrifter endring av ligningen for inntektsårene 2002-2003, senere også for inntektsåret 2004. Toårsfristen i ligningsloven § 9-6 nr. 3 bokstav a ble ansett til hinder for å ta opp endringssak for inntektsårene 1998-2001.
- (6) Ligningsnemnda kom i vedtak 15. november 2005 til at Eastern måtte anses som skattemessig eier av andelen av kraftverket i avtaleperioden fra 1999 til 2002. Avtalen om uttak av kraft måtte ses som et salg av eierandelen, og opphørsavtalen som et tilbakekjøp. Termineringsvederlaget ble skattemessig behandlet i samsvar med dette. Det måtte dermed fastsettes nye inngangsverdier på driftsmidlene. Ved overligningsnemndas vedtak 28. november 2006 ble ligningsnemndas vedtak fastholdt. De konkrete skattemessige konsekvensene av ligningsnemndas vedtak dersom omklassifiseringen ble opprettholdt, ble ikke påklaget.
- (7) Nordkraft bragte saken inn for Oslo tingrett, som 5. desember 2007 avsa dom hvor staten ble frifunnet. Dommen hadde slik domsslutning:
- ”1. **Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter frifinnes.**
2. **Innen 2 – to – uker fra forkynnelse av dommen betaler Nordkraft AS saksomkostninger til staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter med 56 250 – femtisekstusentohundreogfemti – kroner med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.”**
- (8) Nordkraft anket dommen til Borgarting lagmannsrett, som ved dom 7. oktober 2008 forkastet anken. Dommen har slik domsslutning:
- ”1. **Anken forkastes.**
2. **I saksomkostninger for lagmannsretten betaler Nordkraft AS til staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter 56.250 – femtisekstusentohundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.”**
- (9) Nordkraft har anket til Høyesterett. Anken gjelder bevisbedømmelsen og rettsanvendelsen. Saken står i samme stilling som for de tidligere retter.

- (10) *Nordkraft AS* har i korte trekk gjort gjeldende:
- (11) Lagmannsretten har feilaktig lagt til grunn at Nordkrafts andel av driftsmidlene i Kobbelv kraftverk ble skattemessig realisert ved avtaleinngåelsen med Eastern i august 1998. Det har feilaktig fått den følge at termineringsavtalen i 2002 er ansett som et tilbakekjøp. Realisasjonsbegrepet kan ikke ses spesifikt ved skattlegging av kraftforetak, men må forstås likt for alle typer virksomhet.
- (12) Hovedregelen etter skatteloven § 9-2 første ledd er at realisasjon omfatter overføring av eiendomsrett. Eastern hadde bare en tidsbegrenset rett, og transaksjonen er derfor ikke omfattet av denne bestemmelsen. Annet ledd, som tilsvarer skatteloven av 1911 § 43 annet ledd, likestiller riktignok stiftelse av varig rettighet i formuesobjekt mot engangsvederlag med realisasjon. Etter praksis kreves det imidlertid når avtalen gjelder rettighet i fast eiendom, 99 års varighet for at varighetskravet skal være oppfylt. Den vesentlige del av det som ble leid ut var nettopp fast eiendom. Det at selskapet er lignet etter bruttometoden, bekrefter at det ved vurderingen av transaksjonen må tas utgangspunkt i den ideelle del av det enkelte driftsmiddel.
- (13) Uansett er 55 år for kort tid. Det er ikke støtte i lovtekst eller forarbeider for at kravet til varighet skal være annerledes og mer fleksibelt ved kraftverkbeskatning enn det som ville følge av vanlige regler. Det som nevnes i Ot.prp. nr. 22 (1996-1997) om kraftverkbeskatning er, foruten medeiendomsrett som i tilfelle går direkte inn under skatteloven § 9-2 første ledd, helt spesielle tilfelle som gjør at eiendomsretten er uten realitet. Kraftverkets restverdi ved utløpet av leieavtalen vil være et sentralt moment.
- (14) Høyesterett har i Rt. 2005 side 394 – Gloppendommen – ikke uttrykkelig drøftet avhendelsesbegrepet, og dommen kan ikke tas til inntekt for en generell utvidelse med hensyn til når overføring av rettighet kan likestilles med avhendelse, verken på kraftbeskatningens område eller ellers. En slik utvidelse vil ha store konsekvenser, som neppe har vært tilsiktet. Dette er også oppfatningen i teorien.
- (15) Skulle dommen tas til inntekt for at det gjelder en egen norm for kraftbeskatning, atskiller vår sak seg på avgjørende punkter fra hva forholdene var i den saken. Leietakeren fikk der full fysisk rådighet over anlegg og produksjon. Nordkraft har bare leid ut en uttaksrett, og sitter igjen med en betydelig kommersiell risiko i avtaleperioden. Tilfellet er mer sammenlignbart med Rt. 1988 side 880 – Nea-dommen.
- (16) Nordkraft AS har nedlagt slik påstand:
- ”1. **Ligningen av Nordkraft AS for inntektsårene 2002, 2003 og 2004, oppheves.**
 2. **Staten dømmes til å betale Nordkraft AS’ saksomkostninger for Oslo tingrett og Borgarting lagmannsrett med tillegg av avsavnsrente og saksomkostninger for Høyesterett, innen 2 uker fra dommen er forkynt.”**
- (17) *Staten v/Sentralsskattekontoret for storbedrifter* har i korte trekk gjort gjeldende:
- (18) Det kan bare være én skattemessig eier i forhold til reglene om grunnrenteskatt, naturressursskatt og alminnelig inntekt. Alternativet i tidligere lover om ”berettiget til uttak av kraft” har ingen selvstendig betydning. Men forholdene kan ligge slik an at en

uttaksberettiget, og ikke den formelle eier, blir eier i skattemessig forstand. Det privatrettslige forhold er ikke avgjørende.

- (19) Ved rettigheter i fast eiendom har det vært stilt opp et varighetskrav på 99 år. Rett til uttak av disponibel kraft er ikke rettighet i fast eiendom. Grensen må trekkes skjønnsmessig, avhengig av formuesobjektets art. Dette er klart understreket i forarbeidene til kraftbeskatningsreglene, der det samtidig er forutsatt at det ikke gjelder noen spesifikk norm på dette området. Utgangspunktet må tas i det relative forholdet mellom det avtalte engangsvederlaget og nåverdien av restverdien ved utløpet av avtaletiden.
- (20) Dette er lagt til grunn i flere uttalelser fra Finansdepartementet og støttes av avgjørelsen i Rt. 2005 side 394. Kravet til varighet vil derfor avhenge av hvor omfattende eierbeføyelser og risiko som er overført. Lagmannsretten har korrekt lagt dette til grunn, og har foretatt en helhetsvurdering som staten kan slutte seg til. Engangsvederlaget er ikke påvirket av verdien av den kraft som faktisk tas ut. Eastern har i avtaleperioden overtatt de vesentligste av Nordkrafts eierbeføyelser og også det vesentlige av dette selskapets økonomiske risiko. Sammenliknet med Rt. 2005 side 394 der en periode på 20 år ble funnet tilstrekkelig, må det være klart at 55 år er tilstrekkelig lang tid.
- (21) Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter har nedlagt slik påstand:
- ”1. Anken forkastes.
 2. Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter tilkjennes sakens omkostninger for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett med tillegg av lovens rente fra forfall og til betaling skjer.”
- (22) *Jeg er kommet til samme resultat som de tidligere retter.*
- (23) Spørsmålet i saken er hvem som var skattemessig eier av den andel av uttaksretten Nordkraft disponerer i Kobbelv kraftverk i årene 2002-2004. Avgjørende for dette er om avtalen med Eastern inngått 18. august 1998 med virkning fra 1. januar 1999, innebar at dette selskapet, og ikke Nordkraft, ble eier i skattemessig forstand. Begge parter har fremholdt at eierbegrepet må være det samme for de ulike skattearter knyttet til andelen, her grunnrenteskatt, naturressursskatt og skatt på alminnelig inntekt. Jeg er enig i dette, og tilføyer at Rt. 2005 side 394 ikke kan tas til inntekt for noe annet, da det der på grunn av resultatet i saken ikke ble nødvendig å ta uttrykkelig standpunkt til spørsmålet.
- (24) Da kontrakten ble terminert allerede i 2002, får spørsmålet store konsekvenser for ligningen av Nordkraft, blant annet ved bortfall av fremføringsrett for negativ grunnrenteinntekt og nye inngangsverdier med utgangspunkt i termineringsvederlaget. Jeg går ikke nærmere inn på disse spørsmål, som ikke er tema i saken. Jeg nevner imidlertid at dette avgjøres etter skatteloven av 1999. Spørsmålet i vår sak – om det skjedde overføring av den skattemessige eiendomsretten ved avtalen i 1998 – må imidlertid vurderes etter skatteloven av 1911. Da de aktuelle bestemmelsene har samme innhold på de punkter som er av betydning, holder jeg meg likevel i det følgende til skatteloven av 1999.
- (25) Etter skatteloven § 9-2 første og annet ledd, jf. tidligere lov § 43 annet ledd, omfatter realisasjon overføring av eiendomsrett og stiftelse av varige rettigheter i formuesobjekt mot engangsvederlag. Når det gjelder alternativet stiftelse av varige rettigheter mot

engangsvederlag, har det for så vidt gjelder fast eiendom vært praksis at det gjelder et utgangspunkt om minst 99 års varighet. Jeg viser eksempelvis til Ot.prp. nr. 35 (1990-91) Skattereformen 1992 side 306. Samtidig presiseres at når det gjelder rettighetsstiftelser i andre formuesobjekter, må grensen trekkes skjønnsmessig avhengig av formuesobjektets art.

- (26) Nordkraft har gjort gjeldende at siden ca. 70 prosent av kraftverkets eiendeler består av fast eiendom, gjelder det et krav om 99 års varighet for at det kan bli aktuelt med skattemessig eiendomsovergang. Det er også vist til at selskapet lignede etter bruttometoden og dermed betraktes som eier av ideell andel i hvert enkelt driftsmiddel, jf. skatteloven § 10-40 annet ledd. Etter mitt syn har slike omstendigheter begrenset betydning i denne saken. Skattemessig eierskap i kraftverk eller i rettigheter i kraftverk, må først og fremst vurderes i forhold til de spesielle beskatningsreglene som gjelder på dette området, og til de hensyn og grundige politiske overveielser som ligger bak dem.
- (27) Som jeg kommer tilbake til, har det ikke noe sted i forarbeidene til særreglene om skattlegging av kraftforetak vært antydning at det skulle gjelde et krav om minst 99 års varighet. Noe slikt utgangspunkt er heller ikke lagt til grunn i Rt. 2005 side 394. Finansdepartementet har i flere uttalelser, senest 20. august 1999, gitt uttrykk for at en uttaksperiode som i vår sak på 55 år, er tilstrekkelig til at det skal foreligge skattemessig overdragelse. Jeg tilføyer at et krav om 99 års varighet ved kraftverk også ville harmonere dårlig med bestemmelsene om hjemfallsrett for staten, som nå innebærer at private kraftverk vil tilfalle staten etter 60 år. Ved en leietid på tilnærmet 60 år, vil den økonomiske realitet i hovedsak bli den samme som ved kjøp, og leietaker vil normalt anses som eier i forhold til skattereglene, jf. Ravnaas/Sollund: Kraftverkbekskatning, 1999 side 187.
- (28) Som i Rt. 2005 side 394, finner jeg det hensiktsmessig å ta utgangspunkt i bestemmelsene i skatteloven kapittel 18, som gjelder skattlegging av inntekt knyttet til produksjon, omsetning, overføring eller distribusjon av vannkraft, jf. definisjonen i § 18-1 første ledd. I § 18-2 om naturressursskatt og § 18-3 om grunnrenteskatt slik bestemmelsene nå lyder, er skattesubjektet angitt som "(e)ier av kraftverk". Frem til lovendringen 12. desember 2003 nr. 107 hadde bestemmelsene tilføyelsen "eller som er berettiget til uttak av kraft". Det fremgår av forarbeidene at dette alternativet ikke var ment å ha selvstendig betydning, jf. Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) side 62. Jeg legger dette til grunn, noe partene også er enige om.
- (29) Når det ellers gjelder lovhistorien, nøyer jeg meg med å vise til det som er gjengitt i Rt. 2005 side 394 avsnitt 29 og avsnitt 37-40. Forarbeidene gir for så vidt gjelder utleie anvisning på en konkret vurdering, der det blant annet må legges vekt på partenes rettigheter, plikter og risiko etter avtalen og kraftverkets restverdi ved utløpet av leieavtalen. I tillegg må avtalens varighet, adgangen til å kreve forlengelse, og om rettighetshaveren har rett til en viss andel av produksjonen mot å dekke en forholdsmessig andel av kostnadene, tas i betraktning. Kontraktpart som etter en slik vurdering må anses som eiere av hele kraftverket eller en del av det, vil også være debitor for skattekrav knyttet til kraftverket, herunder grunnrenteskatt og naturressursskatt.
- (30) Det fremgår av Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) Skatte- og avgiftsopplegget 2004 – lovendringer side 63 at de samme prinsippene gjør seg gjeldende i forhold til uttaksberettigete. Det heter der:

”Hvorvidt en uttaksberettiget vil være å anse som skattemessig eier av kraftverket uttaksretten knytter seg til, vil bero på alminnelige skatterettslige vurderinger av om den uttaksberettigede skal anses som reell eier. Ved denne vurderingen vil det være avgjørende om den uttaksberettigede har de vesentligste eierbeføyelsene knyttet til kraftverket eller en andel av dette, så som rett til å selge eller hindre salg av kraftverket eller andelen, rett til å pantsette, delta i videre utbygging, rett til å bestemme produksjonsvolum og -tid mv., samt om den uttaksberettigede har det vesentlige av den økonomiske risikoen, herunder plikt til å dekke en forholdsmessig andel av investerings- og driftskostnadene. Utgangspunktet er at uttaksretten må være varig, men kravet til varighet må også vurderes i sammenheng med den økonomiske risiko og de eierbeføyelser som den uttaksberettigede har i tilknytning til kraftanlegget.”

- (31) Selv om dette formelt er etterarbeider anser jeg uttalelsen, som også er gjengitt i Rt. 2005 side 394 avsnitt 42, av betydning for forståelsen av de gjeldende reglene.
- (32) Jeg nevner at det på side 60 i den samme proposisjonen gis en oversikt over ulike uttaksretter, der det nettopp presiseres at det må skje en konkret vurdering. Det heter her:

”Uttaksretter i kraftverk finnes i mange varianter. Uttaksrettene blir vanligvis etablert fordi utbygging av kraftverk er svært kostnadskrevende og avgivelse av uttaksretter er en hensiktsmessig måte å finansiere byggingen på. Svært ofte gis det rett til uttak av kraft til selvkost. Hvilke kostnader som inngår i selvkosten kan variere og dette vil påvirke den uttaksberettigedes risiko. Selvkosten vil typisk dekke driftsutgifter, herunder skattekostnader, og lånekostnader. Videre kan den uttaksberettigede ha andre rettigheter knyttet til retten til uttak av kraft, for eksempel rett til å være med på videre utbygginger og å pantsette en forholdsmessig del av kraftverket. Noen uttaksretter gir rett til uttak av en viss andel av produksjonen i et bestemt kraftverk, og andre uttaksretter gir rett til uttak av en viss mengde kraft hvor den leveringspliktige kan skaffe kraften fra de kraftverk han rår over eller fra markedet for øvrig. Uttaksretter kan altså inneholde mange forskjellige elementer. Om disse gir grunnlag for å anse uttaksberettiget som skattemessig eier av en forholdsmessig andel av et kraftverk, må avgjøres etter en konkret vurdering.”

- (33) Ut fra ordlyd og forarbeider forstår jeg derfor uttrykket ”eier av kraftverk” slik at det også omfatter avtaler som for en lengre periode gir rett til hele eller deler av produksjonen, mot å betale hele eller en forholdsmessig andel av investeringene og driftsutgiftene. Ved slike avtaler om rett til uttak av kraft, vil spørsmålet være om rettighetshaveren har de vesentligste eierbeføyelsene knyttet til kraftverket eller en andel av dette, og den økonomiske risikoen.
- (34) Sentrale momenter vil her være rett til å bestemme uttaksprofil i detalj, plikt til å dekke en forholdsmessig andel av investerings- og driftskostnader, rett til å selge eller hindre salg av kraftverket/andelen og rett til deltakelse i videre utbygging. Selv om også kraftverkets restverdi ved utløpet av restperioden vil ha betydning, jf. Rt. 2005 side 394 avsnitt 55, gjelder det heller ikke ved kontrakter om uttak av kraft noe krav om minstetid. Det avgjørende må være en samlet vurdering av hva som er avtalt om eierbeføyelser, finansiering og risiko.
- (35) Ved den konkrete vurderingen vil det være naturlig å foreta en sammenlikning med avtalen i Gloppensaken i Rt. 2005 side 394. Dommen i Rt. 1988 side 880 som Nordkraft har påberopt, gjaldt etter mitt syn et annet spørsmål enn i vår sak, og jeg går derfor ikke nærmere inn på den.

- (36) Gjenstand for vurderingen er hva som faktisk er overført. Som jeg var inne på innledningsvis, er det Statkraft som eier Kobbelv kraftverk. Nordkraft har, via Nordland fylkeskommune, en tidsbegrenset rett til uttak av en andel av kraften fra dette verket, nærmere bestemt 17,5 prosent. Det er 87 prosent av denne andelen som er overført til Eastern.
- (37) Avtalen gjelder rett til uttak av kraft i Kobbelv kraftverk. Den viser innledningsvis til de tidligere avtaler mellom Statkraft og Nordland fylkeskommune og videre til Nordlandskraft, og Nordlandskraft og Nordkraft. I punkt 3 er avtalens gjenstand definert som rett til uttak av en andel av disponibel medeiendomskraft fra Kobbelv kraftverk i henhold til Kobbelv-kontrakten.
- (38) Avtalen gjelder etter punkt 4 for en periode på 55 år. Avtaletiden utløper uten varsel og kan ikke forlenges uten etter særlig skriftlig avtale. Vederlaget er etter punkt 5 et kontantbeløp på 284 825 000 kroner, alternativt overtakelse av Nordkrafts rente- og avdragsforpliktelser, i førstnevnte tilfelle med et tillegg tilsvarende lånenes overkurs. Det siste alternativet ble valgt.
- (39) Etter avtalens punkt 8 har Eastern plikt til å tegne de nødvendige forsikringer. Etter punkt 9 er Eastern sikret å kunne nominere sitt kraftuttak på samme måte som Nordkraft tidligere kunne gjøre det. Eastern har også rett til direkte informasjon om uttaksprogram på linje med andre andelshavere. Punkt 10 gir rett til å delta i tilleggsutbygninger mot å dekke de kostnader som påløper overfor Statkraft. Etter punkt 15 har Eastern rett til å overdra sine rettigheter og plikter, og samtykke kan ikke nektes uten rimelig grunn.
- (40) Etter mitt syn innebærer dette samlet sett at det vesentligste av Nordkrafts eierfunksjoner var overført til Eastern. Det var Eastern alene som disponerte all kraft, og dermed bestemte produksjonsprofil. Selskapet hadde dermed større beføyelser enn hva som er tilfelle ved kraftleie. Det overtok også den vesentlige økonomiske risikoen. Dette gjaldt både variasjon i markedspris, produksjonskostnader, renter og mulig driftsstans ved feildisposisjoner og hendelige uhell. Realiteten var at Eastern betalte et engangsvederlag uten annen sikkerhet for uttak av kraft enn det driften av Kobbelv kraftverk til enhver tid kunne tilby.
- (41) I Gloppensaken, der leietakeren Sogn og Fjordane Energiverk ble ansett å være skattemessig eier ved en leiekontrakt på bare 20 år, var det spesielle først og fremst at energiverket fikk total fysisk rådighet over anleggene i avtaleperioden. I vår sak er det ikke snakk om fysisk rådighet, men en ubetinget rett til uttak av disponibel kraft innenfor rammen av hva rettighetshaveren selv rår over, på samme vilkår som Statkraft og andre eiere. Ut fra det jeg tidligere har sagt om lovgivers syn på behandlingen av utleie og uttaksrett, kan jeg ikke legge avgjørende vekt på disse forskjellene. Ut fra den betydelig lengre leietiden i vår sak, 55 år, finner jeg det derfor ikke tvilsomt at kravene til skattemessig eierskap er oppfylt.
- (42) Anken har ikke ført frem. Nordkraft må erstatte statens sakskostnader for Høyesterett etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2. Staten har fremlagt oppgave der kostnadene, utelukkende salær, utgjør 54 600 kroner. Oppgaven legges til grunn. Staten har påpekt at de tilkjente kostnader for lagmannsretten ved en misforståelse er tillagt mva, og derfor

bare skal være 45 000 kroner. Det avses derfor dom for kostnadene for alle instanser, som da samlet utgjør 155 850 kroner.

(43) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett betaler Nordkraft AS til staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter 155 850 – etthundreogfemtifemtusenåttehundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelse av denne dom.

(44) Dommer **Bårdsen:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(45) Dommer **Endresen:** Likeså.

(46) Dommer **Bruzelius:** Likeså.

(47) Dommer **Stang Lund:** Likeså.

(48) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett betaler Nordkraft AS til staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter 155 850 – etthundreogfemtifemtusenåttehundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelse av denne dom.

Riktig utskrift bekrefte: